

Mikä on Jumalan tarkoitus?

Olen puolitoista vuotta rukoillut Jumalaa – välillä palavammin ja välillä heikommin – että hän säästäisi rakkaan hengellisen kotini siltä uudistukselta, joka on ollut valmistelussa. En ole voinut pitää sakramenttien omiin käsiin ottamista Jumalan sanan mukaisena ja siksi olen yrittänyt käyttää vähäiset lahjani parhaani mukaan sen puolesta, ettei tätä vahingollista uudistusta toteuteta. Vahingollinen se on mielestäni siksi, että se on Jumalan sanaan perustuvan luterilaisen tunnustuksen sekä myös maallisen lainsäädännön vastainen ja heikentää merkittävästi herätysliikkeemme mahdollisuuksia lähetystyöhön sekä kotimaassa että ulkomailla. Nyt näyttää siltä, että taistelu on hävitty. Jostain syystä, joka on vielä ainakin minulle hämärän peitossa, Jumala on nähnyt hyväksi sallia tällaisen eksytyksen toteutumisen.

Tulevaisuuden näkymät näyttävät sekavilta. Viidellä paikkakunnalla on jo otettu omavaltaisesti sakramentit maallikoiden haltuun ja suunnilleen samalla määrällä paikkakuntia on ilmeisesti valmistauduttu tähän lähitulevaisuudessa. Samaan aikaan kuitenkin lähes yhtä monella paikkakunnalla on päädytty siihen, ettei nykykäytäntöä ole tarvetta muuttaa. Miten yhteistyö kirkon kanssa voi toimia jatkossa näillä jälkimmäisillä paikkakunnilla? Ja miten liikkeen keskinäinen yhtenäisyys voi säilyä, jos ei ole ehtoollisyhteyttä liikkeen sisällä?

Valitettavasti en enää usko, että rakas hengellinen kotini voisi säilyä yhtenäisenä. Joko Lapin vanhimpien suunnitelma toteutuu ja paikkakunta kerrallaan siirrytään uuteen sakramenttikäytäntöön lähivuosina. Kriittisesti uudistukseen suhtautuvat saarnaajat mukautuvat paineen alla taikka jäävät sivuun. Samalla suuri joukko seurakuntalaisia jää hengellisesti kodittomiksi. Toinen vaihtoehto on, että uudistusta vastustavat esikoislestadiolaiset organisoituvat jatkamaan kirkon sisäisen herätysliikkeen toimintaa.

Kumpikaan vaihtoehto ei tunnu houkuttelevalta. Ei tunnu hyvältä eikä oikealta jättää rakasta hengellistä kotia, jossa on juuret jo useamman sukupolven ajalta, jossa on syntynyt ja kasvanut ja jossa on lähes kaikki sukulaiset ja ystävät, ja lähteä etsimään uutta hengellistä kotia muualta. Mutta sekään ei tunnu oikealta lähteä rakentamaan sitä noin kahdettakymmenettä lestadiolaisryhmää entisten lisäksi. Sitä en oikeastaan pidä edes vaihtoehtona, että voisin vastoin omaatuntoani lähteä mukaan hurmahenkiseen lahkoon, jollaiseksi Lapin vanhinten johtama esikoislestadiolaisuus näyttää olevan muodostumassa.

Kansankirkonkaan tulevaisuus ei näytä lupaavalta. Vanhalla virkakannalla olevien pappien tila kirkossa on käynyt jatkuvasti ahtaammaksi. Taistelu naispappeuden hyväksymisestä hävittiin vuonna 1986, erillisvihkimyksistä 2000, työvuorojärjestelyistä 2006. Nyt ei voi enää toimia muutamia syrjäseutujen poikkeuksia lukuun ottamatta pappina paikallisseurakunnassa, jos ei voi toimia yhteistyössä naispappien kanssa. Pappisvihkimystä on niin ikään vaikeuksia saada, jos ei sitoudu yhteistyöhön naispappien kanssa. Rukoushetkistä parisuhteensa rekisteröineiden puolesta ei tehty onneksi pakollisia virkatehtäviä, mutta muodostuneeko valmiudesta niihin jatkossa myös pappisvihkimyksen edellytys? Kirkkomme mahdollisuudet saada jatkossa Jumalan sanaan sitoutuneita paimenia palvelukseensa näyttävät heikenevän jatkuvasti. Hiippakuntien tuomiokapitulit jakavat sanktioita vanhauskoisille papeille, mutta liberaalisiiven avoimesti tunnustuksen vastaista julistusta katsotaan läpi sormien.

Tässä joulun alla näitä kohtalaisen synkkiä mietteitä kelaillessani sain ystävältä viestin sähköpostiini, jossa sanottiin mm. näin:

*”Kuule nyt joulun alla mitä sinulle sanotaan:
Iloitse tytär Siion, sinun kuninkaasi tulee sinulle!*

Huomaa nyt että HÄN tulee, olet missä ja millaisena nyt oletkin!

Huomaa että hän on juuri SINUN kuninkaasi!

Huomaa että hän tulee SINULLE, et voi ansaita tai tehdä mitään etukäteen!

Huomaa että hän nimittää sinua tytär Siioniksi, se on, Herran kansaa kuuluvaksi, HÄNEN OMAKSEEN, olet hänelle RAKAS!

Usko nyt että sinulla on syytä suureen ILOON!”

Vaikka se vaikealta tuntuukin tänä sekavana ja ahdistavana aikana, nämä sanat olen koettanut omaksua lohdutukseksi.

Johdattakoon meitä uuteen vuoteen Jeremian kirjaan kirjoitetut Jumalan lohduttavat sanat omalle kansalleen: *”Minulla on omat suunnitelmani teitä varten, sanoo Herra. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.”* (Jer. 29:11)

Aleksi Halme